

[Grethe Philip.]

debat, og jeg går ud fra, at den nu vil blive genstand for en grundig drøftelse i investeringsudvalget.

Finanslovsforslaget giver anledning til to principielt ret forskellige vurderinger. Den ene vurdering, der må anlægges, foregår, om jeg så må sige, som et vue oppefra med det formål at bedømme virkningen på landets samlede økonomi af den finanspolitiske linje, der fremgår af finanslovsforslaget. Den anden vurdering — vi har vel lov til at sige den mere traditionelle vurdering — er en vurdering på grundlag af en detailgennemgang af alle poster for at undersøge, om hver enkelt statsudgift er strengt nødvendig, om vildskud kan skæres bort, eller man vover at tage en nedskæring af en måske i og for sig ønskværdig udgift. Når jeg siger, at denne detailvurdering er traditionel, mener jeg ikke på nogen måde, at den ikke stadig skulle være nødvendig, tværtimod. Jo mere vi lader staten gribe ind, jo vigtigere og mere nødvendig bliver også kontrollen. Fra radikal side vil vi med både omhu og nidkærhed gå ind i det arbejde, der nu forestår i finansudvalget.

Fra det radikale venstres side har vi ofte påpeget, at der måtte være sammenhæng og samordning i vor økonomiske politik. Vi må se at lære både her i folketinget og ude i organisationerne — ja, man kan vel sige i hele befolkningen — at det at føre en økonomisk politik er en stadig balancekunst.

Vi er i år så nogenlunde sluppet for den demagogiske tale om, at vi står midt i en krisesituation, og godt det samme. De nyeste tal for den økonomiske situation lægger nu heller ikke ligefrem op til en tale om krise. Men de mål, vi sætter os, nemlig at fastholde en høj beskæftigelse, kombineret med et stabilt prisniveau, ro omkring valutasituationen og en moderat rente, kan kun nås ved stadig årvågenhed, således at der drives en smidig økonomisk politik med skiftende stramning og afspænding, alt som situationen kræver det.

I dette spil indgår indkomstpolitikken som et vigtigt led. Jeg tror, der mand og mand imellem er vundet forståelse for, at de samlede indkomststigninger må og skal holde sig inden for den ramme, der angives af produktionsstigningen, men det har jo vist sig at være nok så svært at føre ud i

praksis. Forårets indkomstpolitik kan vel ikke ligefrem siges at have været nogen større succes. Det samlede resultat var snarere nok så nedslående, omend forklarligt. Trods alle gode forsætter og mådeholdne generelle aftaler fik vi en næsten eksplosiv samlet indkomststigning.

Når jeg kommer ind på dette i forbindelse med finanslovdebatten, er det for at stille spørgsmålet: hvilken lære kan vi drage af det, der skete, så vi ikke gør fejlen om en anden gang? Alle politiske partier gik ind for, at der skulle ydes efterslæbsbetaling til tjenestemændene. Vi følte alle, at det var en retfærdighedshandling, men bagefter må vi vist indrømme, at ikke alle politikere overskuede følgevirkningerne. Bør vi ikke lære af det, der skete, at der må finde hyppige reguleringer sted af tjenestemandslønningerne, så der ikke en anden gang kan oparbejdes et så stort efterslæb? Tjenestemændene vil sikkert selv være de første til at gå ind herfor.

En anden ting. Vi er så tilbøjelige til at tale mest om lønmodtagerne, når der drøftes indkomstpolitik. Vi bør på en helt anden måde have de andre områder med, så ikke avancerne løber et løb for sig selv forud for de andre. Lad os få udarbejdet en bedre indkomststatistik også for de selvstændige næringsdrivende, så vi ved lidt mere om, hvordan udviklingen går, og lad os hurtigt få vedtaget en ny næringslov og en ny licitationslov med henblik på øget konkurrence, for det er jo den, der skal holde på avancerne. Måske den højtærede handelsminister også kan se nærmere på monopoltilsynets beføjelser — jeg forstår, han overvejer noget i den retning — ligesom tiden måske endelig er ved at blive moden til igen at tage lukkeloven op til overvejelse. Alt med den virkning, at konkurrencen øges og avancerne holdes i ave.

Vi må nok også i vore indkomstpolitiske overvejelser komme noget mere ind på den betydning, den lønmæssige bevægelighed har på vækstbetingelserne. Det økonomiske råds formandskab var i sin redegørelse i oktober 1965 inde på dette spørgsmål og sagde bl. a. herom, at det for opretholdelse af en fortsat økonomisk vækst er af afgørende betydning, at man ikke sikrer alle grupper samme procentvise indkomststigning. Netop igennem forskydninger i ind-